

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ธรรมประเภทนี้หาที่ไหนไม่เจอ

พ่อแม่ครูจารย์มั่นเล่าอะไรให้ฟังนี้ โอ๊ย เป็นคติซึ่งมากนะ แต่ท่านเล่าท่านพูดเฉยนะ นั่นละจอมปราชญ์ไม่เหมือนจอมลิงๆ คอยแต่จะหัวเราะขบขันอยู่ภายนอกจะแตก ท่านเล่าอะไรๆ ท่านเล่าเฉย ไอ้เราผู้ฟังมันขบขัน มันนำหัวเราะ มันแค้นในหัวอกท่านพูดเรื่องเณร ตั้งแต่สมัยท่านเป็นเณรก่อนจะฉันนี้ ท่านให้เสก ปฏิสังขยา โยนิโส ปิณฑปาต ให้ได้ปฏิสังขยา เณรไหนไม่ได้ เณรที่เป็นหัวหน้าเสกเป่าแล้วก็ยื่นคำข้าวให้กัน ฟังซินะ ท่านเล่าท่านพูดเฉยนะ ไอ้เรานี้มันอกจะแตก

เณรสมัยก่อนยังมีปฏิสังขยานะ พระสมัยปัจจุบันนี้ไม่มีเลย มีแต่ตะกละตะกلامได้เท่าไรอยากได้ยศถาบรรดาศักดิ์เท่าไร มันจะเอามาเผาหัวมันหรือเราอยากว่าอย่างนั้น ตั้งแต่เณรเขาฉันจังหัน เขายังมีปฏิสังขยา พระเราใหญ่โตขนาดนี้ไม่มีปฏิสังขยาเลย ถ้ามีแต่โลกโมโหโง่โง่ไปไม่ได้นะ โลกลากโลกยศ โลกสรรเสริญเยินยอ เป็นบ้ำลากบ้ายศ บ้ำสรรเสริญคือพระสมัยปัจจุบันนี้ ใหญ่เท่าไรยิ่งเลว สู้เณรไม่ได้ เณรก่อนเขาจะฉันจังหัน หัวหน้าเณรผู้เสกปฏิสังขยา แล้วก็ยื่นคำข้าวให้กัน ยื่นไปจนสุดเณร จึงจะลงมือฉัน

นี่ละเณรสมัยพ่อแม่ครูจารย์มั่นยังมีชีวิตอยู่ ท่านก็เป็นเณร ท่านก็มีปฏิสังขยาเหมือนกัน ท่านว่าฉัน นี่ละมันขบขัน ไม่ลืมนะเรา ท่านเล่าแต่ท่านเล่าเฉยนะ จอมปราชญ์ ไม่เหมือนจอมลิงๆ ปึบๆ ไปไหน เวลาจะฉันจังหัน...ต้องหัวหน้าเณรเอาไปเสกปฏิสังขยา แล้วยื่นคำข้าวให้เณรครบเรียบร้อยแล้วค่อยฉัน ท่านไม่ฉันมูมๆ มามๆ ตะกละตะกلامเหมือนพระปัจจุบันนี้ พระปัจจุบันนี้กินไม่เลือก ไม่มีคำว่าปฏิสังขยา สู้เณรไม่ได้ นะ เณรที่พ่อแม่ครูจารย์ท่านเล่าให้ฟัง นำฟังมาก ใครจะเอาไปเป็นคติเครื่องเตือนใจก็เอาไป

พระสมัยปัจจุบัน เณรสมัยปัจจุบันนี้เลวมาก ยิ่งกว่าสมัยเณรหลวงปู่มั่นนะ เณรหลวงปู่มั่นยังดี มีปฏิสังขยา พวกเราที่นี่มันไม่มี ยิ่งหลวงตาบัวด้วยแล้วยิ่งแล้ว มีเท่าไรเอามาๆ มีแต่กวาดแต่ต้อน ฟาดจนจะชี้แตกกับที่นั่น ก็ไม่มีปฏิสังขยานะหลวงตาบัวนี่สู้เณรไม่ได้ โยมเอาอะไรมาให้ เออ ดินะโยม ดินะๆ เรื่อย เป็นอย่างงั้นละ ไม่มีปฏิสังขยา เอาไปพิจารณาซิเรื่องเหล่านี้ ที่ท่านมาเล่าก็เป็นคตินั่นเอง ทำอะไรท่านว่า นิสมมุ มกรณฺ์ เสยฺโย พิจารณาใคร่ครวญเรียบร้อยก่อนแล้วค่อยทำกิจการงานนั้นๆ ดี เสยฺโย ประเสริฐ นิสมมุ มกรณฺ์ เสยฺโย เป็นงานที่ประเสริฐ แต่นี้แปลเอาความพอดีกับสาธารณชนบอกว่าตีเท่านี้ ถ้าแปลตามศัพท์ก็เรียกว่าประเสริฐ

เวลาจะฉันจึงหันมีปฏิสังขาก่อน เสกปฏิสังขา อยู่ทางภาคอีสานนี้กินข้าวเหนียวกันนะ เสกคาถาเป็นคำๆ แล้วยื่นให้กัน เณรไหนไม่ได้ยื่น เณรไหนได้แล้วก็ไม่ต้องเสกคาถาของตัวเอง ถ้าเณรไหนยังไม่ได้ปฏิสังขา ต้องได้เสกไปให้ ยื่นให้คนละคำๆ ไปเลยนะ นี่พ่อแม่ครูจารย์เล่านะ เพราะฉะนั้นมันถึงฝงลึกมาก ถ้าคำพูดของพ่อแม่ครูจารย์พูดคำไหนนี่ แหมซึ่งมากนะ ซึ่งจริง ๆ ซึ่งอยู่ในหัวใจ ฝงลึกมาก เช่นอย่างไรกราบท่าน ไม่มีจิตมีจาง กราบพ่อแม่ครูจารย์มันเรา มหาบุญมหาคุณครอบห้วครอบกระหม่อมเราอยู่ตลอดเวลา คือพ่อแม่ครูจารย์มันนี่ละที่ซึ่งมากที่สุด ท่านเป็นนิสัยจอมปราชญ์ เป็นพญาราชสีห์ รูปร่างท่านจริง ๆ ก็ไม่โต แต่โตเพราะคุณธรรมและมารยาทของท่าน ธรรมในใจของท่านพาท่านใหญ่ นะ ไปที่ไหนนี่เหมือนว่าคับโลกไปเลย ความดีของท่าน เมตตาธรรมของท่านครอบคลุมไปหมดเลย

ที่นี้เวลาเราปฏิบัติ เอ้า ที่นี้เข้ามา เวลาปฏิบัติก็ปฏิบัติตามท่าน ท่านก็ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าที่เรียกว่าสวากขาตธรรม ท่านปฏิบัติมาธรรมเต็มภูมิ เต็มหัวใจ ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกัน ความสง่าราศีความเลิศเลออัศจรรย์ออกจากใจหมดเลย รวมแล้วมาอยู่ที่ใจ เพราะฉะนั้นคำว่าสุขก็ดี ทุกข์ก็ดีจึงอยู่ที่ใจ ไม่อยู่กับสิ่งของเงินทอง มาอยู่ที่ใจ เวลาไปกราบท่าน ไปที่ไหนก็เหมือนกัน ที่เราไปกราบสกลฯบ่อยๆ นั้นมันเป็นจุดใหญ่ของท่าน การสร้างวัดป่าสุทธาวาส ก็เป็นหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นเราสร้าง วัดป่าสุทธาวาส คำว่าป่าๆ จริงๆ ไม่มีบ้านคนแม่หลังเดียว เขาเรียกดงบาก ไปสร้างวัดก็เป็นท่าน

นั่นละวงกรรมฐาน ศูนย์กลางของกรรมฐานแต่ก่อนอยู่ที่วัดป่าสุทธาวาส องค์กรไหนไปเที่ยวทางไหนมาก็ลงมาที่นั่นๆ ที่นั่นจึงรวมเป็นวัดกรรมฐาน ศูนย์กลางของพระมาที่นั่น ที่เรียกว่าวัดป่าสุทธาวาส เดียวนี้ไปดูชีวัดป่าสุทธาวาส มันเป็นวัดป่าคนไปหมดแล้ว วัดป่าสุทธาวาสมีแต่ชื่อ แต่ก่อนตั้งตามหลักธรรมชาติที่มีแต่ป่าล้วนๆ นะ ตั้งนั่นละท่านตั้งวัดป่าสุทธาวาส สมัยเราไปก็ยังไม่เห็นไม่มีบ้านคนนะ ไม่มี พ.ศ. ๒๔๘๐ หรือ ๒๔๘๓ หรือใจเราไป ยังไม่มีนะบ้านคนไม่มีแถวนั้น ไม่มีเลย มีแต่สนามกว้างขวาง สนามนั้นก็เครื่องบินเขาก็ไม่มาลง ก็มีแต่พวกวัวพวกควายเต็มสนาม เดียวนี้เป็นสถานที่ราชการแล้ว

นั่นละท่านให้ชื่อว่าวัดป่าสุทธาวาส จากวัดไปบิณฑบาตในจังหวัดสกลนครสองกิโล มีที่นั่นเท่านั้นที่บิณฑบาต นอกนั้นไม่มีบ้านผู้บ้านคน ไม่มี มีแต่ดงแต่ป่าทั้งหมด นี่ก็เป็นองค์ท่านทั้งสอง หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นละไปสร้างที่นั่น ที่แรกก็ไม่ใหญ่โตแหะ ท่านไปอยู่ ท่านบำเพ็ญภาวนา ตอนที่เราไปพ.ศ. ๒๔๘๔ ก็ยังไม่เห็นบ้านคน ไม่มี แถวนั้นไม่มีเลย พ.ศ. ๒๔๘๔ เราไปที่นั่น เป็นดงจริง ๆ เป็นป่าจริง ๆ วัดป่าสุทธาวาสเป็นป่าโดย

สมบุรณ์ สมชื่อสมนาม กุฎิของพระก็กระต้อบกระแต่บนะ แต่ก่อนที่เราไปมีโรงฉันไม่ใหญ่โต เล็กน้อยทั้งนั้น ๒๔๘๔ นั้นละเราไป

พระก็เป็นพระกรรมฐานจริง ๆ ทรงวัดป่าสุทธาวาสไว้ได้ดีตอนนั้น แล้ววัดป่าสุทธาวาสเลยกลายเป็นศูนย์กลางของพระกรรมฐาน องค์ไหนมาจากที่ไหนก็มาที่นั่น ๆ เป็นที่รวม นั้นเพียงพ.ศ.๒๔๘๔ ก็เป็นดงหมดแล้วแถวนั้น ไม่มีนะบ้านคน ไม่มีเลย มีแต่ป่ากับสนามบินกว้าง ๆ มีแต่วัวแต่ควาย เขาเอามาเลี้ยงเต็มไปหมด เตียนนี้มันเป็นสถานที่ราชการแล้ว หมด ไม่มีเหลือ

นี่ละท่านเป็นผู้สร้างเอง สร้างพอได้อยู่เท่านั้นละ เรียกว่าสร้าง ท่านก็ไม่ได้ตั้งใจจะสร้างละ เห็นที่เหมาะสมที่นั่นก็ไปอยู่ ท่านไปอยู่ที่ไหนก็มีพระมีเณรมาก ครั้นต่อมาเลยขยาย เลยกลายเป็นวัดป่าสุทธาวาสไป เรายังทันเห็นซากของวัดป่าสุทธาวาสได้ดี เพราะไม่มีบ้านคนเลยแถวนั้น ดงทั้งนั้น ที่เป็นตึกกรมบ้านช่องรอบวัดนั้น มีแต่ดงนะ นั้น เตียนนี้ก็ดูเอาเถอะ

พ่อแม่ครูจารย์มั่นตอนนั้นอยู่แถวสกลฯ ๘ ปี เราก็ออยู่ที่แถวสกล ๘ ปีเหมือนกัน คือเป็นจุดศูนย์กลางก็ได้แก่พ่อแม่ครูจารย์มั่น ตอนนั้นท่านอยู่บ้านโคกนามน ท่านมาสมัยที่สอง สมัยแรกตั้งแต่สร้างวัดป่าสุทธาวาส แล้วท่านก็ไปหมดทุกแห่งทุกหน ภาคเหนือท่านไปอยู่มากนะ อยู่นานภาคเหนือ ทางเชียงใหม่ ท่านก็ไปบรรลุธรรมที่จังหวัดเชียงใหม่ แต่เรายังเสียใจที่เราลืม อัจฉรย์ธรรมของท่านที่บรรลุ เวลาท่านเล่าให้ฟัง การที่จะเล่าธรรมอย่างนั้น ท่านไม่ได้เล่าสุมสี่สุมห้านะ ต้องมีพระ พระต้องเป็นที่แน่ใจ ซึ่งควรจะรับธรรมของท่านได้ อยู่ที่ละ ๓ องค์ ๔ องค์ นั้นละท่านจะเล่า

เรามันก็เป็นนิสัยชอกแซกมาตั้งแต่นั่นแหละ ชอกแซกถามนั้นถามนี้ ถามไประวังหน้าผากด้วย ก็จอมปราษฎ์กับจอมโง่สนทนาศรรณกัน ถามท่านชอกแซกซิกแซ็กตลอดถึงเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม ถามหมด ได้ความหมดเลย นั้นละจอมปราษฎ์จอมธรรมอยู่นั้น ถ้าพูดถึงเรื่องเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม พวกเปรตพวกผีนี้ใครจะไปเก่งยิ่งกว่าท่านอาจารย์มั่น

โอ้ย เวลาท่านเล่าอัจฉรย์ น้ำตารวงนะ หันหน้าเข้าฝาเรา คืออัจฉรย์ น้ำตารวง อัจฉรย์ถึงท่านเล่าถึงพวกเปรตพวกผี พวกสัตว์นรก โนนเห็นไหม จากนั้นก็เล่าถึงพวกเทพ สวรรค์ พรหมโลก พวกเหล่านี้มาราบท่านทั้งนั้น ท้าวสักกเทวราชก็มา นำคณะมา มานี้ก็ภูระเบียบเขาดิมาก ว่างั้นนะ มานี้มีองค์เดียวที่จะฝากปัญหาท่านเข้ามาหาผู้เดียวเป็นผู้ถามปัญหามา เวลาพวกเทพทั้งหลายมาฟังเทศน์กับท่าน ฝากปัญหามาถามปัญหา ท่านก็ตอบ ๆ ปัญหาภายในใจ อย่างนี้เป็นประจำ

ท่านพิสดารมากนะพ่อแม่ครูจารย์ จึงได้ปรากฏชื่อลือนามมาจนกระทั่งทุกวันนี้ เฉพาะอย่างยิ่งประวัติของท่านที่เราเขียนก็ไม่มากนัก ก็ได้พอหอมปากหอมคอ มาอ่านกัน เราได้อุตสาหะพยายามเขียน เหตุที่จะเขียนนี้ก็ถือว่า ตอนนั้นท่านเริ่มป่วยนะ เราก็พูดตรงๆ จิตของเรากำลังหมุ่นตัวๆ ไม่หลับไม่นอนทั้งวันทั้งคืน ต้องได้บังคับด้วยพุทโธให้สงบ ไม่งั้นมันจะฟุ้งๆ ทางสติปัญญา เรียกว่าสติปัญญาอัตโนมัติ เป็นความเพียรฆ่ากิเลสโดยลำพัง ได้รั้งเอาไว้ๆ ไม่รั้งมันจะตายจริงๆ ความเพียรทางด้านนี้นะ จิตกับกิเลสตัดกัน สติปัญญากับกิเลสตัดกันมันพืดกันนี้ ถึงขั้นธรรมะฆ่ากิเลสฆ่าอย่างนั้นแหละ

ถอดออกจากหัวใจนี้มาพูดเล่นนะไม่ใช่ธรรมดา ทำไมจึงถอดออกมา มาอวดท่านทั้งหลายเหอ ก็เพื่อจะให้เป็นที่คิดว่าธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นยังไง สวางชาติธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ชอบเป็นปัจจุบันตลอดเวลา ถ้าใครนำไปปฏิบัติ นี่เวลามันเป็นขึ้นมาก็เป็นอย่างนั้น ปฏิบัติธรรม ท่านเล่าให้ฟังนี่อัสจรรย์ ท่านมาอยู่ต้นไม้ต้นเดียว เวลาบรรลुธรรมท่านว่า ก่อนที่ท่านจะบรรลุธรรมก็พิสดารมาก จิตของท่านหมุ่นตัวๆ ที่นี้ก็ย้อนเข้ามาหาเจ้าของที่กำลัง จิตอันนี้มันหมุ่นก่อนท่านพูดแล้วแหละ หมุ่นก่อนอยู่แล้ว เวลาท่านป่วยยิ่งหมุ่นหนัก

กิเลสกับธรรมพืดกันเป็นอัตโนมัติ ได้รั้งเอาไว้ๆ คำว่าขี้เกียจขี้คร้านไม่มีเลย หายหน้าไปหมด มีแต่ความดูดีเต็ม แดนมรรคผลนิพพานเหมือนว่าชั่วเอื้อมๆ นั้นนะ มันบึนนะ นี่เป็นความเพียรอัตโนมัติมีแต่จะไปทำเดี่ยว ทำที่จะอยู่อะไรไม่ได้ ขาดสะบั้นไปเลย มีแต่จะไปทำเดี่ยว ที่นี้ท่านก็เริ่มป่วย ท่านเริ่มป่วยเราก็งี้หมุ่น ท่านป่วยหนัก เราก็งี้ป่วยหนัก ท่านป่วยทางธาตุทางขันธ์ เราป่วยทางด้านจิตใจ ระหว่างสติปัญญากับกิเลสพืดกัน นี่พูดให้ฟังชัดๆ เสียนะ

นี่จนจะตายแล้ว ๙๕ อย่างเข้ามาแล้ว เตี้ยวันนี้หลงหน้าหลงหลังแล้วแหละ ความจำ ไปที่ไหนๆ เช่นอย่างเข้าห้องไป ลืมแล้วนะนั่น เดินจงกรมอยู่บนกุญินั้นแหละ ถึงเวลาหมู่เพื่อนไปบิณฑบาตเราก็งี้เดินจงกรมอยู่นั้น แล้วเข้าห้อง เข้าไปก็ลืมเลย ลืมกินเข้าห้องมันเหนื่อยก็เลยทอดร่างกายลง ที่แรกเดินจงกรมอยู่บนกุญินั้น ประมาณพระบิณฑบาตสัก ๓๐ นาทีแล้วก็เข้าห้อง เข้าห้องก็ไม่หลับไม่หลับบะอะไรแหละ เข้าห้องนอนพักอารมณ์สงบ สักเดี๋ยวไต่ยีนเสียงเคาะประตูป๊อกๆ อ้าว ได้เวลาแล้วหรือเลยออกมา อย่างนั้นละมันไม่ได้สนใจกับอะไร

ที่นี้เวลาจิตของเราหมุ่น ธาตุขันธ์ของท่านก็หมุ่นเพื่อจะพัง จิตของเราก็งี้หมุ่น กำลังจะพังกิเลสเหมือนกัน หนักพอๆ กัน ของท่านก็หนักทางธาตุขันธ์ที่จะแตกสลายทำลาย มันเขย่าท่าน ธาตุขันธ์เขย่า จิตเป็นผู้รับทราบๆ ไม่กระทบกระเทือนอะไร แต่

ธาตุชั้นธัมมทำงานของมันเพื่อจะแตกจะดับ ที่ว่าเจ็บไข้ได้ป่วยคือทุกซออยู่นั้นหมด มันอยู่ในชั้นธัมม ถ้าคนธรรมดาแล้วจิตก็มาอยู่ในนั้นเป็นไฟเลยนะ ธรรมดาที่ไม่เป็น เรื่องฝัน เรื่องไฟเผาธาตุเผาชั้นธัมมให้แตกสลายมันก็หมุนของมัน จิตที่บริสุทธิ์เต็มส่วนแล้วก็รับทราบตลอดรอบด้านๆ แต่ไม่เข้ามาถึงจิต ฟังเสียนะ จิตกับร่างกายไม่ได้เป็นอันเดียวกัน เมื่อธรรมเป็นธรรมล้วนๆ ภายในใจแล้วรู้หมด นี่ท่านก็ยิ่งหนัก เราก็นหนักทางด้านจิตใจ

เราก็ภูมิใจในการปฏิบัติอุปัฏฐากพ่อแม่ครูจารย์มันนี่ เราภูมิใจตลอดมาไม่มีอะไรละ เต็มภูมิใจ ภูมิใจแห่งความโง่ของเราปฏิบัติอุปัฏฐากท่านติดแนบอยู่นั้นเลย จนกระทั่งท่านเคลิ้มหลับไปนิดหนึ่ง พอตื่นขึ้นมาปั๊บ ท่านมหาไปไหน แน่ะพระทั้งวัดไม่ถามหานั้น ท่านมหาไปไหน ลืมตาปั๊บขึ้นมา ท่านมหาไปไหน เราต้องบอกไว้เราเดินจงกรมอยู่ข้างๆ เวลาท่านหลับเราก็ถอยออกจากมุ้งไป สักเดียวท่านตื่นขึ้นมา ท่านมหาไปไหน แน่ะอย่างนั้นละ คือท่านก็รู้ที่อยู่ เมตตามาก ตายใจกับการดูแลอุปัฏฐากท่าน เราทุ่มหมดหน้า

ทุกอย่างร่างกายของท่าน ยังเป็นส่วนภายในแล้วจะไม่ให้ใครเข้าไปแตะ เราเป็นคนสงวนรักษาเหมือนการรักษาสงวนรักษาธาตุชั้นธัมมของเราเอง ร่างกายของเราเอง จะมีแต่เราคนเดียว ท่านก็ไม่ว่าอะไรนะ ท่านจะให้เปลี่ยนตัวก็ไม่เคยมี เอ้อ ท่านมหาที่ดูแลผมอยู่ตลอดเวลาทั้งวันทั้งคืน วันไหนหนักๆ กลางวันก็เป็น ส่วนมากกลางวันจะสงบกลางคืนหนาว วัฒนธรรมไม่หลับ เราก็อยู่กับท่าน เอาเต็มเหนี่ยวเลยว้างั้นเถอะ เราไม่คำนึงถึงเรื่องของเรา มอบถวายท่านหมด แต่สำคัญที่จิตของเราที่เป็นอัตโนมัตติมันก็หมุนของมันอยู่ การทำงานก็ทำไป ทางนี้ก็หมุนตลอด

นี่ละถึงกาลเวลาของจิตของธรรมที่จะสังหารกิเลสเป็นอัตโนมัตติเป็นอย่างนั้น จะทำงานภายนอกทำอะไรก็ตาม แต่กิเลสกับธรรมพดกันอยู่ภายในใจจะไม่มีหยุด เป็นอัตโนมัตติ เช่นอย่างเราฉันทันจันอยู่ที่นี่ เคี้ยวไปนี่มันไม่ได้มาสนใจกับการขบการฉันทันรสชาติอะไรของอาหารไม่มี มันจะหมุนของมันอยู่ลึกๆ อยู่อย่างนั้นตลอด เหมือนเราทั้งหลายที่มีกิเลสครองใจ บิบบี้ไฟไฟใจ เราจะอยู่ที่ไหนๆ กิเลสจะต้องพาดพิงปรุปรุ กวนใจตลอดเวลา รับประทานอาหารอยู่ที่เหมือนกัน มันก็คิดก็ปรุปรุของมันเป็นเรื่องของกิเลสเต็มตัวไปอย่างนั้น ที่นี้ธรรมเมื่อเวลาเข้าแทนที่นั่นแล้วก็แบบเดียวกัน ทำอะไรๆ ธรรมจะทำงานของตัวเองเป็นอัตโนมัตติ นี่ละถึงขั้นจะไปขั้นไม่อยู่

ท่านป่วยหนักเท่าไรเราก็ยิ่งติดอยู่กับท่านไม่ได้ออก สำหรับอวัยวะของท่านเราจะไม่ให้ใครเข้าไปแตะ เรารักเราสงวน เราเทิดทูนมากที่สุดเลย พระเณรท่านก็รู้ท่านไม่ทะเล้ง เพราะกิริยาความเคลื่อนไหวระหว่างเรากับท่านพระเณรก็ดูอยู่แล้ว เราโง่หรือเรา

ฉลาดแค่ไหนพระเณรก็ดูอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นท่านถึงไม่เข้ามาทะเล้ง ท่านอยู่ข้างนอก กลางคืนท่านอยู่ข้างนอกมุ้งเต็ม เราอยู่คนเดียวภายใน ไม่ว่าจะปวดหนักปวดเบาปวดอะไรๆ เราจัดการหมดเลยไม่ให้ใครไปเห็นอวัยวะท่าน นี่คือการรักความสงวน เติตทุนเต็มหัวใจ ไม่มีอะไรเสียหายในธาตุชั้นธในจิตใจของเจ้าของเลย พุงไว้กับท่านหมดเลย

นี่ละที่ว่าปฏิบัติอุปัฏฐากท่านด้วยความรักความเทตทุนเป็นอย่างนั้น เป็นก็เป็นตายก็ตายไปเลย ที่จะว่าเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าไม่มี นี่ละอำนาจแห่งจิตที่เทตทุนครูบาอาจารย์เป็นอย่างนั้น กลางคืนคืนไหนท่านไม่ได้นอนทั้งคืนเราไม่ได้นอน แต่ท่านก็ไม่เห็นเคยพูดนะว่า นี่ท่านมหาที่ดูแลมตลอดเวลา ไม่มีเวลาจะพักผ่อนนอนหลับ ควรจะเปลี่ยนตัวให้อีกคนมาแทน ท่านไม่เคยพูด เราก็ไม่เคยสนใจกับใครที่จะให้มาเปลี่ยน มันไม่ถนัดเหมือนเราทำเอง โง่ฉลาดก็ตามมันก็เป็นอย่างนั้นจะว่าไง โง่กับฉลาดทุ่มลงไปหมดเลย

อย่างนั้นละที่เราได้อุปถัมภ์อุปัฏฐากท่านเต็มหัวใจเรา ทุกอย่างกับพ่อแม่ครูอาจารย์มันนี่ สำหรับอวัยวะภายในของท่านจะไม่ให้ใครไปเห็นเลยเทียว เราจะดูแลคนเดียวเหมือนอวัยวะท่านกับของเราเป็นอันเดียวกัน รักษาอวัยวะของเจ้าของฉันใด รักษาอวัยวะของท่านอย่างนั้นเหมือนกัน เราปฏิบัติอย่างนั้นกับท่าน ตอนนั้นจิตหมุนแล้วนะ หมุนทำงานของมัน มันก็ไม่ถอยทางจิตก็ดี ทางทำก็ทำไป ส่วนหยาบกิริยาอาการเคลื่อนไหวเกี่ยวกับท่านทำไป แต่ความเคลื่อนไหวของจิตระหว่างกิเลสกับธรรม พัดกันมันก็ทำงานของมันไปนั้นแหละ เพราะฉะนั้นจึงว่าจิตนี้ทำงานได้ตลอดนะ ไม่ได้พักผ่อนนอนหลับเหมือนเรานะ ทำงานได้ตลอด นั่งอยู่นี้มันก็ทำงานของมัน เช่นนั่งอยู่นี้มันคิดอยู่ตลอด ใจดวงใดมันก็คิดของมันอยู่ตลอดอย่างนั้น ไม่ว่าจะเด็กผู้ใหญ่หากเป็นอย่างนั้นในหลักธรรมชาติของคนมีกิเลส

ที่นี้เวลาธรรมเข้าหมุนกิเลสภายในจิตใจก็แบบเดียวกัน จะอยู่ที่ไหนมันก็หมุนของมัน หม่าของมัน เอาจนกระทั่งบางที่ขึ้นนะแต่ไม่ใช่สำคัญ พัดกับกิเลสเหมือนว่าหมอบราบไปหมดเลย อำนาจของสติปัญญาก้าวเข้าขั้นมหาสติมหาปัญญาแล้วกิเลสจะโผล่ไม่ได้ โผล่ขึ้นมาพาดสะบันๆ นี่สติปัญญาแก่กล้า กับสติปัญญาที่ไปนั่งน้ำตาร่วง อยู่บนภูเขาต่างกัน นั่งอยู่บนภูเขาตั้งสติพัวล้อมผล็อยๆ กระแสของกิเลสตีเอาๆ ตั้งให้อยู่ไม่อยู่ ตั้งเพื่อลุ่มๆ นี่ละที่น้ำตาร่วง ได้มีความโกรธแค้นกับกิเลสตัณหาเป็นมูมานะก็ครั้งนั้นละ เราไม่ลุ่มนะ เคียดแค้นจริงๆ เคียดแค้นให้กิเลส ถ้าเป็นเคียดแค้นให้คนอื่นผู้ใดแล้วเป็นบาปเป็นกรรม แต่ความเคียดแค้นให้กิเลสตัณหาซึ่งเป็นข้าศึกต่อใจของตัวเองนี้เป็นธรรม

จนขนาดที่ว่าน้ำตาร่วง หือ มึงเอาภูถึงขนาดนี้เทียวหรือ นี่เคยพูดไม่รู้กี่ครั้งก็หนแล้ว หือ มึงเอาภูถึงขนาดนี้เทียวหรือ น้ำตาพัง สู้มันไม่ได้ สติตั้งพับลัมพร้อม ๆ ตั้งเพื่อลัมไม่ได้ตั้งเพื่ออยู่ เวลากระแสของกิเลสมันรุนแรงไม่อยู่นะสติ จนน้ำตาร่วง เคียดแค้นให้กิเลส ถึงขนาดที่ว่า หือ มึงเอาภูขนาดนี้เทียวหรือ เอาละยังงี้มึงต้องฟังวันหนึ่ง มันผูกโกรธผูกแค้นใส่กันอย่างถึงใจนะ อย่างไรก็ตามให้ภูถอยภูไม่ถอย มึงต้องฟังวันหนึ่ง ก็เกิดมุมานะ เอานั่นละเป็นต้นเหตุที่โกรธแค้นให้กิเลสในเจ้าของ ฟาดลงไปจนกระทั่งถึงขั้นเป็นอรหันต์น้อยขึ้นมา ก็กิเลสที่มันเก่ง ๆ สู้สติปัญญาไม่ได้ อะไรโผล่มาพบขาดสะบั้นทันที ๆ เลย เรียกว่าไม่ได้ตั้งหน้าตั้งตาทำลายกิเลสนะ ธรรมชาติของธรรมที่ทำงานเองอัตโนมัติมันทำลายของมันเอง ผาง ๆ ๆ เลย ขาดสะบั้น

จนกระทั่งถึงบางที่เสียบหมดเลยในหัวใจ หือ มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วหรือ เป็นในใจ แต่มันว่าเฉยๆ มันไม่ได้สำคัญว่าเป็นอรหันต์นะ คือมันเสียบหมด พัดกันไปพัดกันมา จนกระทั่งถึงขั้นมันละที่นี้ ไม่ได้ว่าละอรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่ ที่ว่านี่ละวัดดอยธรรมเจดีย์ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ หลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ เวลา ๕ ทุ่ม นั้นละบทเวลามันจะเอากัน คือจิตเวลามันหมุนเข้าๆ ไกลถึงจุดอวิชชาจะขาดสะบั้นมันหากเป็นของมันเอง หมุนเข้าไป ตามเข้าไปๆ นี่สรุปเอาเลยไม่ได้ชอกแซกเหมือนจิตเป็น การพูดพูดเป็นประโยคๆ เอาเท่านั้นนะ

จากนั้นมามันมาสำรวจตัวเองนะ ตอนที่กิเลสจะขาดสะบั้นออกไปหมดโดยสิ้นเชิง มันมาวินิจฉัย อะไรก็พิจารณาหมดแล้ว รู้หมดปล่อยไปหมดแล้ว ทำไมมันยังมีปัญหาอยู่ในใจ ว่าสุขก็ดีทุกข์ก็ดี ใจนี้ทำไมเป็นได้หลายอย่างนักรนะ เดี่ยวว่าสุขเดี่ยวว่าทุกข์ เดี่ยวว่าเศร้าหมองเดี่ยวว่าผ่องใส ทำไมใจอันนี้ถึงเป็นได้หลายอย่างนักรนะ วินิจฉัยเจ้าของ มันไม่มีที่วินิจฉัยมีแต่จิตแห่งเดียว ลงมาหมดแล้วปล่อยมาหมด ยังเหลืออยู่ที่อวิชชาเป็นต้นเหตุ มันแสดงเหตุอยู่ในนั้นแต่เราไม่รู้

พอมาถึงขั้นนี้แล้ว ว่าจิตนี้ทำไมเป็นได้หลายอย่างนักรนะ เดี่ยวว่าสุขเดี่ยวว่าทุกข์ เดี่ยวว่าผ่องใสเดี่ยวว่าเศร้าหมอง ทำไมจิตดวงนี้ถึงปลิ้นปล้อนหลอกลวงเอานักรนะว่าอย่างนี้ละ คือมันวินิจฉัยเรื่องจิตตัวเอง สักเดี่ยวพอจิตสงบลงแล้วมีคำบอกขึ้นมา ธรรมนั้นละท่านบอกขึ้นมา ความเศร้าหมองก็ดี ความผ่องใสก็ดี ความสุขก็ดีความทุกข์ก็ดี ธรรมเหล่านี้เป็นอนัตตานะ.ธรรมเหล่านี้รวมลงมาแล้วเป็นอนัตตานะ คือไม่ควรถือมันให้ปล่อยให้หมดความหมายว่างั้น พอว่างั้นจิตชะงักนิ่ง จะไหวไปมาที่ไหนจะคิดอะไรไม่คิด จะผลอกก็ไม่ผลอกหากอยู่กลาง ๆ

สักเดี่ยวก็ผางขึ้นมาเลย สิ่งที่ไม่เคยคาดเคยฝันกระจายขึ้นมาเลยจนตัวพุ่งไหวแรงอยู่นะกิเลสกับจิตที่มันขาดจากกันนี้รุนแรง สำหรับเราเองแรงมากทีเดียว

เพราะฉะนั้นเราถึงได้กล่าวพูดว่าฟ้าดินถล่ม ความจริงฟ้าดินเขาก็อยู่ของเขา แต่มันเป็นอยู่ระหว่างกายกับจิตนะรุนแรงจิต ร่างกายจนพุ่งเลยกระเทือนไปหมดเลย จากนั้นมันก็จำครอบไปหมดในโลกธาตุ โอโฮ ขึ้นแล้วนะที่นี้ หือ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ตรัสรู้อย่างนี้ละเธอๆ ช้านะ พระพุทธเจ้าแท้เป็นอย่างนี้ละเธอ พระธรรมแท้เป็นอย่างนี้ละเธอๆ มันช้าๆ พระสงฆ์แท้เป็นอย่างนี้ละเธอๆ ขึ้นแล้วนะที่นี้ พอขึ้นแล้วขึ้นมา หือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไงมันเป็นแล้วนั้น

เราไม่เคยคาดเคยคิด ตั้งแต่ปฏิบัติธรรมมาจนถึงขณะนั้น พุทโธ ธัมโม สังโฆ ต้องติดใจตลอดเวลา ไม่นึกว่าจะแยกตัวมาเป็นอย่างนั้นได้ ที่นี้เวลามันเป็นขึ้นมาขึ้นนี้ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันเดียวกันแล้ว นั้น เพราะฉะนั้นถึงว่า หือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง มันเป็นแล้วนั้น อัจฉริยะเกินเหตุเกินผล น้ำตาร่วงนะ น้ำตานี้เป็นเรื่องสมมุติ ที่ว่าพระพุทธเจ้านิพพาน พระสงฆ์ทั้งหลายปลงธรรมสังเวชคือน้ำตาร่วง นี้ละชั้นทำงาน จิตพระอรหันต์ท่านจะเป็นอะไรไป

ที่ว่าท่านปลงธรรมสังเวช คือน้ำตาพระอรหันต์ร่วงนั่นเอง ชั้นดีดีรับชั้นดี ชั้นดีหนึ่งพระพุทธเจ้านิพพาน ชั้นดีหนึ่งก็เกิดความสลดสังเวชถึงบุญถึงคุณถึงอะไรทุกอย่าง บุญคุณมหาคุณของพระพุทธเจ้า จะมารวมอยู่ในหัวใจพระอรหันต์หมดเลย เพราะฉะนั้นจึงเป็นธรรมสังเวชขึ้นมา น้ำตาร่วงๆ น้ำตานี้เป็นสมมุติ พระพุทธเจ้านิพพานก็เป็นสมมุติเข้ารับกันได้ ธรรมชาติวิมุตติไม่มีปัญหาอะไรแหละ เป็นอย่างนั้น มันวิ่งขึ้นมาหากันหมดละ ไม่ต้องไปเรียน เป็นในตัวเองมันก็กระจายเพราะมันเป็นเหมือนกัน เช่นอย่างมันถึงที่แล้ว ถามหาพระพุทธเจ้าถามหาอะไร นั้นฟังซิ

เราเคยมีไหมแต่ก่อนในหัวใจเรา พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง นี่แต่ก่อนก็ไม่เคยคิด แต่มันเป็นธรรมทั้งแท่งแล้วกระจาย เหมือนว่าแม่น้ำครอบมหาสมุทรทะเลหลวงนั้นละ ที่นี้ธรรมที่ครอบโลกธาตุก็แบบเดียวกัน จึงว่าพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์เป็นอันเดียวกัน คือเป็นมหาวิมุตติมหา นิพพานเหมือนกันหมด ไม่ต้องไปหาดูพระพุทธเจ้าองค์นั้นองค์นี้ ดูอันนี้กระจาย เหมือนน้ำในมหาสมุทร จ่อมือลงปีนถึงมหาสมุทรด้วยกันหมด นี่จ่อมือลงปีนถึงวิมุตติธรรม มันก็เป็นวิมุตติธรรมเหมือนกันหมด ถามหาพระพุทธเจ้าทำไม นั้นเวลา มันถึงกาลนั้นแล้วไม่ต้องไปถามใคร

นี่ละการปฏิบัติธรรมให้พี่น้องทั้งหลายพิจารณาไว้ เราจนจะตายแล้วเปิดให้ฟัง เสียทุกอย่าง เรื่องธาตุเรื่องชั้นธัมมันเป็นสนามแห่งโลกธรรม อย่ามาถือสีถือसानะ เรื่องธาตุเรื่องชั้นธัมเคยอยู่เคยกินเคยหลับเคยนอน มันก็ติดกันแต่ว่าอันหนึ่งยึดอันหนึ่งไม่ยึด

เท่านั้น หิวโหยก็ยึด อิ่มพอก็ยึดใจที่มีกิเลส ถ้าใจไม่มีกิเลสหิวโหยก็ไม่ยึด อิ่มพอก็ไม่ยึด ในธาตุขันธ์ทำไปเสีย ถึงเวลาภินก็กินไปหลับไปนอนไปยังงี้ แต่ไม่ยึดติดกันเท่านั้นแหละ สำหรับปุณฺณนี้ยึดหมด สำหรับอริยบุคคลชั้นอรหัตแล้วไม่ยึด สักแต่ว่ากิริยาทำตามความจำเป็นของธาตุขันธ์ที่มันต้องการเท่านั้น จิตหมดแล้วความต้องการ หมดโดยประการทั้งปวง มีแต่ปล่อยให้กิริยาที่เป็นสมมุติทำงานตามเรื่องของมันเท่านั้น นี่ละการปฏิบัติถ้าเอาจริงเอาจริง

สวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว เป็นปัจจุบันตลอดไม่มีปลายไม่มีต้น เป็นสวากขาตธรรมเป็นปัจจุบันตลอด ถ้าปฏิบัติตามนี้แล้วจะเจอพระพุทธเจ้า เจอพระพุทธเจ้าแล้วก็ไม่ถามหาใครละ พระพุทธเจ้าเป็นยังงี้มันเป็นอันเดียวกันแล้ว พระธรรมพระสงฆ์ก็เหมือนกันเป็นอันเดียวกันอยู่ในนั้นหมดแล้ว นั่นละธรรมแท้เป็นอย่างนั้น พวกเรานี่เรียนมาตำรับตำราที่เป็นนอนแทะกระดาษไปตามหนังสือได้เรียนมายังตั้งภูมิเพิ่มกิเลสอีกนะ ตั้งภูมิชั้นภูมิเพิ่มกิเลสอีก

ได้ชั้นนั้นชั้นนี้กิเลสเสริมตัวเข้าไป กูได้นักธรรมตรี กูได้นักธรรมโท กูได้นักธรรมเอก กูได้มหาเปรียญ กูได้เป็นปลัด กูได้เป็นสมุห กูได้เป็นพระครู กูได้เป็นเจ้าของฟ้าเจ้าคุณ กูได้เป็นสมเด็จ บ้าไปหมดเลย มันเสริมกิเลสเหล่านี้ เวลามันพอแล้วเหล่านี้มันเป็นเปลือกเป็นกระพี้เท่านั้น ไปหลงมันหาอะไร นั่น นั่นละฟังให้ชัดเสียวันนี้ เราไม่ได้ดูถูกเหยียดหยามใครเป็นขึ้นจากหัวใจ เราก็คือ สอบมหาดีใจ โอ๊ย ใจพอง แนะ นักธรรมตรีก็ใจพอง นักธรรมโทก็ใจพอง นักธรรมเอกก็ใจพอง ฟาดถึงชั้นมหาแล้วใจพอง

บทเวลามหาวิมุตติมหานิพพานดวงขึ้นนี้ล้มหมด สิ่งเหล่านั้นล้มหมดเลย ที่จะให้พองอย่างนั้นล้มหมด อันนี้เหยียบแหลกหมดเลย สมมุติทั้งปวงในสามโลกธาตุล้มหมดเลย เหลือแต่ สุธัญญโต โลก อเวกขสสุ โมฆราช สทา สโต ดูก่อมโมฆราช เธอจงมีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของสูญเปล่าว่างเปล่า ถอนอัตตานุทิฏฐิซึ่งเป็นเหมือนกำขวงคอก คือเป็นเราเป็นเขานั้นเหมือนกับกำขวงคอกออก เธอจะฟังหลุดพ้น พญามัจจุราชจะตามไม่ทัน นี่ละแปลออกเป็นอย่างนี้

ที่นี้จิตเวลามันถึงขั้นนั้นแล้วพิจารณานี้ออกระหว่างสมมุติกับวิมุตตินี้ สมมุตินี้สูญหมดเลยนะ โลกธาตุนี้เหมือนไม่มี เพียงเวลาจิตเราเข้าพักสงบก็เหมือนกัน ถ้าไม่พักสงบมันก็มีเป็นเงาๆ อย่างนี้ เห็นรูปหญิงรูปชายรูปสัตว์รูปบุคคลก็เป็นเงาๆ ส่วนความว่างมันทับไปหมดแล้วนะนั่น ที่นี้พอเข้าจิตปัดที่นี้ปล่อยหมดความว่าง เต็มเลยครอบโลกธาตุ นั่นฟังเสียนะผู้ปฏิบัติ นี่ถอดออกมาจากหัวใจมาพูด ไม่ได้มาโอ้อวดใครนะ ใครจะฟังก็ฟัง นี้อายุ ๙๕ ปีแล้วนะ อยามายึดถือกิริยาอาการทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งเป็น

เรื่องของธาตุของชั้นธัมมเข้ากันได้ไหม ให้ยึดหลักใหญ่คือ สุญญโต โลกั ความว่างเปล่านี้เกิดจากกรรมปราบกิเลสที่มันเป็นก้างขวางคอ มันไม่ว่างอยู่ตรงนั้นแหละ ฟาดอันนี้ลงแล้วโล่งหมดทุกอย่างโล่งหมด นี่การปฏิบัติธรรม

ธรรมพระพุทธเจ้านั้นของเล่นเมื่อไร สวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบ องค์ไหนมาตรัสก็แบบเดียวกัน บาปมีบุญมีนรกมีสวรรค์มี เหล่านี้สดๆ ร้อนๆ เหมือนกันหมด ใครอย่าไปบล้าง อันนี้คือท่านผู้วิเศษ ผู้ท่านที่ทรงโลกวิทูรู้แจ้งโลกนอกโลกในโลกผีโลกคนหมด โลกเทวบุตรเทวดารู้หมดแล้วจึงนำมาสอนโลก พวกเราตาบอดเที่ยวบล้างหมดนั่น มันจะโกยเอาตั้งแต่นรก ตื่นขึ้นมาก็สร้างแต่ทางนรกๆ ตายไปแล้วไม่ต้องบอกจมเลยๆ ผู้ที่สร้างความดีเชื่อตามจอมปราชญ์คือพระพุทธเจ้า ใครจะพูดให้ถูกต้องแม่นยำเหมือนพระพุทธเจ้ามีเธอ จึงเรียกว่าสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้วๆ ชอบด้วยความบริสุทธิ์ผุดผ่องทุกอย่าง โลกวิทูรู้แจ้งจริงๆ เห็นจริงๆ โลกผีโลกคนโลกนรกอเวจีสวรรค์ชั้นพรหมถึงนิพพานรู้หมด ไม่มีใครรู้เกินศาสดาองค์เอกไปได้

ไอ้เรานี้โง่งที่สุดไปเหยียบหัวพระพุทธเจ้ามีอย่างหรือ ให้พากันจำเอานะ ให้ไปปฏิบัติอุตสาหะพยายาม เราเกิดมานี่มาทำบุญให้ท่านเป็นบุญของเราละ ถ้าเชื่อบุญเก่าเราไม่มีจะไม่อยากทำ การทำบุญให้ท่านไม่อยากทำ กิเลสจะขวางหน้าขวางตาเหมือนอย่างโยมหนึ่งชื่อโยมจิ้น เอา เราจะเล่าให้ฟัง แก่ดำหนิแคะ แก่เป็นคนจริงจั่งเคร่งขริมเด็ดเดี่ยว เป็นนักเลงโตก็ได้ เป็นนักปราชญ์ก็ได้ เราไปพักอยู่สถานีทดลอง แกมาได้กำลังใจที่นั่น เราไปพักที่นั่น แกอยู่บางสะแก จังหวัดจันทบุรี อยู่บางสะแก

พอทราบที่เราไปนี่แกจะสั่งลูกหลานของแก สู้อย่ายุ่งงูนะ นี่ท่านอาจารย์มหาบัว ท่านมาพักอยู่ที่สถานีทดลอง ถ้าท่านอยู่เมื่อไรก็จะอยู่ที่นั่นเมื่อนั้น สู้อย่ามากังวลกับกูมาเลย ถ้าเราอยู่สักกี่วันแกก็อยู่ที่นั่น นี่ละที่ว่าแก่ดำหนิแคะ แก่ดำหนิก็แบบแกขมนั่นละดำหนิใจที่มันโหดร้ายแต่ก่อนแกว่าฉัน ดูนิสัยเป็นได้ทีเดียว นิสัยเป็นได้ทั้งมหาโจรทั้งนักเลงโตทุกอย่างไม่มีใครเกินแก จิตใจเด็ดเดี่ยว เคร่งขริมนะ เป็นนักเลงได้อย่างเต็มตัว

นี่ละตอนนั้นเขามาชวนไปวัดแก้วนะ ไอ้ โกรธให้เขา เขาเดินผ่านมาหน้าบ้านเขาชวนไปวัด แหม โกรธแค้นให้เขาอย่างเต็มตัวเลย ถ้าเป็นอย่างอื่นแล้วตามฆ่าแก้วจันนะ แต่เขาชวนไปวัดแก้วจัน เขาไม่ได้ชวนไปไหน ไอ้เราไปก็ได้เราไม่ไปก็ได้เขาไม่เห็นว่าจะอะไร เขาผ่านมาเขาก็ชวนไปวัดยังไปโกรธไปแค้นให้เขา จิตตอนนั้นเป็นอย่างนั้นแก้วว่า ทีนี้มาจิตตอนหลังนี้มันสว่างจ้าไปหมดซิ เห็นใจคนอื่นเห็นหมด เอายกตัวอย่างเข้ามาย่อๆ อีก คุณกันท่านสิงห์ทองอำปาก ตัวพระขี้ตื้อนะอำปากฟังเขา แก

ก็พูดอยู่นั้น แก่เครื่องขริมนะ ยิ้มๆ เท่านั้นละ อย่างมากยิ้มชนิดหนึ่ง นิสัยเด็ดเดี่ยวเฉียบขาดทุกอย่าง ถ้าว่าเป็นนักแสดงได้เต็มตัว เป็นบัณฑิตก็ได้เต็มตัวเหมือนกัน

ที่นี้แกก็เล่าถึงเรื่องจิตตภาวนา มาทุกวันนี้กับที่จะโกรธแค้นให้เขาที่เขาชวนไปวัดนี้แหล่ม ทำไมเป็นอย่างนั้นจิตดวงนี้ ว่าเจ้าของนะ มันทำไมถึงโหดร้าย ตอนนั้นมันไม่ได้เป็นอย่างนั้น ก็มาตำหนิเจ้าของ เอ ทำไมจิตดวงนี้มันจึงโหดร้ายเอานักหนานะ เวลาจิตสว่าง ภาวนาแกจิตรู้นะ รู้จิตของใครรู้ ที่นี้ท่านสิงห์ทองก็เป็นพระชู้ต้ออยากรู้ อยากเห็น นั่งอยู่ แล้วจิตอาดมาเป็นยังไงเพราะแกนั่งอยู่ แกไม่ค่อยหัวเราะนะ อย่างมากยิ้มเท่านั้นละ เครื่องขริมมาก นั่งคุยกันนี้ เราก็นั่งนี้ ท่านสิงห์ทองนั่งอยู่นี้คุยกัน เขาอย่างจิงๆ เลยนะ จิตอาดมาเป็นยังไง จิตท่านยังไม่พ้นว่างั้นเลย เพียงแต่ผ่องใส ไม่เหมือนจิตท่านอาจารย์ที่พ้นไปแล้ว

นั่นเห็นไหมใสอย่างจิงๆ เราก็นั่งฟัง แกพูดเฉย ทางนี้หัวแฮ่ๆ หน้าแห้งนะ หัวแฮ่ๆ แต่หน้าแห้ง แกจี้เอา แล้วพูดแกพูดเฉยไปเลยนะ ไม่ถามแกก็ไม่พูดนี้ ไปถาม จิตอาดมาเป็นยังไง จิตอยู่กับตัวยังถามเขา เขาก็ใสเอาเสียบ้าง จิตท่านยังไม่พ้นแต่ผ่องใส เขาว่า เรื่องผ่องใสๆ ไม่พ้น ไม่เหมือนจิตท่านอาจารย์ซึ่งพ้นไปหมดแล้ว แกเอาอย่างจิงๆ อย่างนี้เลย แล้วขบขัน

พอแกไปแล้วเป็นยังไงถึงตัวนี้ล่ะ แฮ่ๆ ลิงตัวนี้เห็นไหมแมวเขาดบหน้าผากมัน นั่นเราว่าจิง พอเขาจากกันไปแล้ว ถามเป็นยังไงถึงตัวนี้ถูกแมวเขาดบหน้าผาก แฮ่ๆ ว่าจิตของอาดมาเป็นยังไง คือลึงสอดเข้าไป แมวกก็ปี๊วะมา จิตท่านยังไม่หลุดพ้น เป็นแต่เพียงผ่องใสว่างั้น แล้วหัวเราะแฮ่ๆ

วันนี้ได้พูดธรรมเต็มเม็ดเต็มหน่วย ให้ได้ฟังทั่วประเทศไทย ธรรมประเภทนี้หาที่ไหนไม่เจอ เราก็เรียนจนเป็นมหาหามาไม่เจอ แต่เวลาจะเจอก็เจอที่ตรงนี้ ที่ว่า พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง ใครจะกล้าพูดถ้ามันไม่เป็นในจิต เราก็ไม่เคยคาดเคยคิดว่าจิตจะเป็นอย่างนี้ พุทโธ ธัมโม สังโฆ เป็นตั้งแต่ต้นมาจนกระทั่งถึงขณะนั้น พุทโธ ธัมโม สังโฆ แยกกันไม่ออก พอธรรมประเภทนี้ผางเข้ามานี้รวมเป็นธรรมแห่งเดียวกันหมดเลย นั่นละ โห ทำไมพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง ไม่เคยคาดเคยคิด เวลาเป็นอย่างจิงๆ ให้เห็นแล้วปฏิเสธไปได้ยังไง นั่น พวกกันจำเอา

(ลูกสาวหมอสานิตย์ ถวาย ๕๐๐ บาท) หมอสานิตย์ละติดพันกับวัด หมอรุ่งเรืองนี่คนหนึ่ง หมอที่ติดพันกับวัด เท่าที่เราชัดเจนในวัดของเรา มาเกี่ยวข้องกับเราก็คือหมอรุ่งเรือง หมอสานิตย์ นี้ละหมอลงใจในศาสนาเชื่อศาสนาก็คือสองหมอที่เราเห็นได้ชัดเจน นอกนั้นอาจจะทะนงตัวว่าเรียนสรีรศาสตร์ เรียนสรีรศาสตร์เรื่องร่างกาย

เรียนนี้เพื่อรู้สาเหตุของโรคของภัยเกิดขึ้นยังงี้ จะดับด้วยวิธีใด ยานานาใดต่างหาก
เข้าใจไหม พวกหมอเรียนสรีรศาสตร์ตามทางเดินของธาตุของชั้นของเส้นของเอ็นเขา
ทำงานยังงี้กันเป็นยังงี้กัน แล้ววิกจริตไปยังงี้ๆ จะแก้ด้วยยาชนิดใด เขาเรียนอย่าง
นี้ต่างหาก

แต่สรีรศาสตร์ของทางพุทธศาสนานี้เรียนเหล่านี้ก็รู้ รวมลงไปแล้วเป็น อนิจจัง
ทุกขัง อนตตา ปล่อยพริบหมด มันต่างกัน สรีรศาสตร์ทางพุทธศาสนาเปิดโลกธาตุ ดับ
ความเกิด แก่ เจ็บ ตายได้สิ้นเชิง แต่สรีรศาสตร์ทางหมอนั้นบางคนมีเมียห้าคนก็มี มี
ผัวห้าคนก็ได้ ผัวลับผัวแจ้ เมียลับเมียแจ้ มียังงั้น กิเลสไม่ได้ลดตัวลงเข้าใจไหม นี่ละ
จึงพูดให้ชัดเจน นี่สรีรศาสตร์ทางหมอ นี่สรีรศาสตร์ทางพระพุทธเจ้าต่างกันอย่างนี้ละ
บางทีอาจจะถือเนื้อถือตัวว่าเราเรียนสรีรศาสตร์ไปเทียบเท่าพระพุทธเจ้า เข้าใจพุทธ
ศาสตร์มันไม่ได้เป็น มันเป็นคนละอัน อันหนึ่งแก้กิเลส อันหนึ่งแก้โรคแก้ภัยเท่านั้น
แต่สั่งสมกิเลสขึ้นด้วยการเรียนสรีรศาสตร์ก็ได้หมอบ สำหรับเรียนสรีรศาสตร์ทาง
พระพุทธศาสนามีแต่ปล่อยกิเลสๆ ต่างกัน

(เขาชื่อแอ้ว เป็นพยาบาลอยู่ศิริราช ถวาย ๑,๐๐๐ บาท) พอพูดถึงเรื่องหมอบ
แล้วก็มาเรียนหมอบ ฝ่ายหมอบมาแล้ว เอา เปิดให้ฟังตามความจริงไม่ได้ถูกเหยียด
หยามใครนี่นะ เรว่าส่วนมากฝ่ายหมอบมักจะลืมนิดตรงนี้ ที่เรียนสรีรศาสตร์แล้วเอา
สรีรศาสตร์ของคนมีกิเลส กับสรีรศาสตร์ของคนสิ้นกิเลสคือพระพุทธเจ้า เอามาชนกัน
มันก็หงายไปหมดซิ หงายไปหมดคือว่าขาดทุนพวกนี้ ยกตนข่มท่านไปเลยโดยไม่
รู้สึกตัวนะ เลยเอาความเป็นหมอบจากเรียนสรีรศาสตร์นี้เข้าไปเทียบความเป็นหมอบของ
พระพุทธเจ้าที่ทรงภาวนารู้สรีรศาสตร์ ผิดกันมากนี่ ไปเทียบกันเข้ามันก็พังแหละคน

(พ่อแม่ครูจารย์บอกว่าจิตเป็นกลางๆ ยังไม่ไปทางไหนนี้ เขาเรียกว่าอุเบกขา
มัธยัสถ์ใช้ไหมฮะ) มัธยัสถ์กลางๆ ไม่เอนไปทางไหนไม่ทำงาน จะผลอกก็ไม่ผลอจะ
ทำงานก็ไม่ทำ นั่นละกิเลสขาดสะบั้นตรงนั้น ธรรมทำงานเต็มที ที่ว่าบรรลุธรรมหรือ
ตรัสรู้ธรรมเวลานั้นจิตไม่ทำงาน คือพิจารณาหมดแล้วทุกอย่างหมดแล้วมาเป็นอุเบกขา
กลางๆ ให้ผลอกไม่ผลอ เป็นแต่เพียงไม่เอนไปทำงานนั้นงานนี้ต่อไป สุดเท่านั้น นี่พูด
จริงๆ เป็นอย่างนั้นละ เพราะวินิจฉัยถึงเรื่องจิตเป็นได้หลายอย่าง ทำไมเดี๋ยวเศร้า
หมองเดี๋ยวผ่องใส เดี่ยวว่าสุขเดี่ยวว่าทุกข์ เดี่ยวว่าดีว่าชั่ว ทำไมจิตดวงนี้จึงเป็นได้หลาย
อย่างนัก

เพราะพิจารณาหมดแล้วมันปล่อยหมด ยังเหลือแต่จิตกับอวิชชาพันกันอยู่ พอ
เข้าใจถึงนั้นแล้วก็ไปถึงตัวอวิชชา เดี่ยวสุขเดี่ยวทุกข์ เดี่ยวผ่องใสเดี่ยวเศร้าหมอง ทำไม
จิตดวงนี้เป็นได้หลายอย่างนักนะ จากนั้นจิตก็นิ่ง แล้วก็ขึ้นมาว่า ความผ่องใสความ

เศร้าหมอง ความสุขความทุกข์เหล่านี้เป็นอนัตตา พอว่าอนัตตานี้แล้วจิตก็นิ่งนะ ตอนนี้นิ่งอันนี้นิ่งเพื่อจะฟังทลายสมมุติ นิ่งเฉย สักเดี๋ยวก็ผางขึ้นมาเลย นี่ละที่ตัดลึนกันขั้นสุดทำสำหรับเราเอง ว่าความสุขก็ดีทุกข์ก็ดีเศร้าหมองก็ดีผ่องใสก็ดี ธรรมเหล่านี้เป็นอนัตตานะ รวมกันลงอนัตตาสำหรับเรา พอว่ามันก็ผางซิ

ก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ไปยึดหาอะไร แน่ะ เพราะฉะนั้นที่ใครว่านิพพานเป็นอนัตตา จึงว่าโง่มากที่สุดนะ อนัตตาก็เป็นทางเดินของพระนิพพาน อนิจจัง ทุกข์ อนัตตา นี่เป็นทางเดินของพระนิพพาน ถ้าเอานิพพานมาเป็นอนัตตาเสียเองแล้ว นิพพานก็เป็นไตรลักษณ์ละชิใช้ไหมละ เราเคยค้ำอยู่ทางภาคเหนือได้ออกทางวิทยุกระจายเสียงเราตอบอย่างฉะฉานทีเดียว อาจหาญมาก ก็มันมาโดนเอาธรรมชาตินี้เข้า ซึ่งเราผ่านมาหมดแล้วนี่ อนิจจัง ทุกข์ อนัตตา เป็นทางเดินเพื่อพระนิพพาน ยังจะเอานิพพานมาเป็นไตรลักษณ์เสียเอง นิพพานจะวิเศษวิโสอะไร ชัดกันเลยละ

นี่เขาก็ออกในบ้ายวันนั้นนะ วิทยุเราพูดอยู่จังหวัดอะไรนะ เชื่อนอะไร (จังหวัดตาก ที่เชื่อนภูมิพล ครับ) เอ้อๆ เชื่อนภูมิพล เขาถามตอนเช้า เราก็ตอบไปนั้น ตอนบ้ายออกแล้ว ออกกระจายไปหลายวัน ออกก็ออกเถอะ ธรรมนี้ธรรมพระพุทธเจ้า เราเป็นหลวงตาบักก็ตาม ธรรมนั้นไม่ใช่หลวงตาบักเข้าใจไหม ธรรมพระพุทธเจ้า เอะละพอ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ